Zesde Jaer. N° 13. Zaterdag, 2 April 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W^e J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz, moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit de drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, te COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 2 APRIL.

Brussel, 25 maert.

Hebt gy nog ooit, Mynheer de Opsteller, een gouvernement en eene Kamer geweten gelyk degene die meinovember ons bezorgd heeft? Ziet wat die Kamer in den verledenen en in den tegenwoordigen zittyd gedaen heeft, en spreekt.

Vakantien op vakantien, zittingen in welke er niets gedaen werd, zittingen in welke men niets gebaert te doen, zittingen in welke men niet weet wat men doet, zittingen zonder nut, zonder profyt voor het land en die nogtans oneindig veel geld kosten. Daer in bestaet het werk dat de meerderheid heeft uitgebragt.

Dat is overigens niet te verwonderen: sla eens uwe oogen op de gelederen van die ministeriele meerderheid, en gy zult my niet éénen man van kunde of bekwaemheid kunnen toonen welke uit de beweging van meinovember gesproten is. Neemt de oude ervarene leden der liberale party weg, en wat zal er u overblyven? Eene dozyn twee of dry Saeymans, Neyts, De Bast, De Breyne, Pierre, Jourets, Nelis, Manilius, enz., die den hoop niet kunnende verbeteren, zich te vrede houden met denzelven te vermeerderen.

En het ministerie, wat daer van gezegd? Het is nu omtrent een jaer en half aen het roer, en zou men wel *éénen* maetregel, *éénen*, kunnen aenduiden die het land een groot voordeel moet bybrengen? Neen, niet één: ben ik mis, dat de ministerieelen my logenstraffen, dien maetregel aenduiden en ik zal myn woord herroepen; maer in dit geval zal ik niet gesteld worden; want de magteloosheid van het ministerie springt eenieder in de oogen.

En wat zegt gy van den generael Berten, minister van oorlog? Dat is een vent! Elke mael dat zyn budjet in de Kamer moet onderzocht worden, ligt hy in zyn bed. Het verleden jaer moest het budjet van 1858 voor de borde komen en M. Berten ook: het budjet kwam, maer M. Berten viel ziek. Een weinig tyds daerna, het budjet van 1859 werd de Kamer voorgelegd: M. Berten viel ziek. Woensdag moest het budjet van 1860 onderzocht worden: dingsdag wierd M. Berten ziek. Zonneklaer is het dat de budjetten eenen nadeeligen invloed hebben op de gezondheid van den minister van oorlog, dien men in de invalieden zou moeten steken. Dat ware beter dan zoo vele kloeke, bekwame en ervarene officieren op pensioen stellen.

Gy weet dat M. Verhaegen doen aenkondigen heeft dat hy vaerwel zegt aen den *Echo du Parlement*, die verachtelyke gazette welke hy gesticht heeft: byna al de dagbladen hebben goedsjeugdig dat fabelken zonder aenmerking aenveerd, en nu lacht Papa Verhaegen in zyn vuist, geheel te vreden van dit kwakkelken zoo goed opgedischt te hebben. He wel, dat is nog een van die ouden toeren, welke de logiebaes by menigte in zynen zak heeft zitten: ziende dat de *Echo* gedueriglyk de *Indépendance*, den *Observateur*, enz., aenrandde, heeft hy beginnen te vreezen dat hy de gebrokene potten zou moeten betalen hebben, en om van dezen kant zyne kandidatuer te beveiligen, heeft hy in het openbaer den *Echo du Parlement* verloochend, zich wel belovende van hem in het donker te omhelzen en met zyn geld te ondersteunen.

Het was immers alzoo dat M. Verhaegen met M. Defré gehandeld heeft: hy werkte met lyf en ziel tegen de kandidatuer van M. Defré, en wanneer dezen gekozen was, liep hy hem te gemoet en drukte hem in zyne armen,

Het was ook alzoo dat M. Verhaegen te Brussel tegen de plegtigheden der religie uitvaerde, en dat men hem naderhand zag te Boitsfort nedergeknield voor den autaer, tien keeren geduerende de mis zyn kruis makende en geheel godvruchtiglyk, eene offerkeers in de hand, de pateen gaen kussen.

Het is nu hetzelfde spel dat peer Slenter speelt: de jonge liberalen hebben hem den *Echo* doen verlaten: peer heeft gehoorzaemd, maer in het donker zal hy den *Echo* in zyn hert dragen en in zyne beurs logeeren.

De ministers zyn uitnemend kwaed omdat de *Patrie*, van Brugge, kenbaer heeft gemaekt dat zy, noch hunne vrouwen, niet gevraegd zyn geweest op het feest van den hertog van Aremberg en van M. den graef de Merode; maer het feit is waer, en hunne *colère* komt bezonderlyk hier uit voort dat zy hetzelve niet kunnen loochenen; maer indien de ministers de eer niet hebben van met den hertog van Aremberg te verkeeren, eenige van hen genieten degene van de boezemvrienden te zyn van den achtbaren Outendirck, opsteller van zeven liberale dagbladen te Antwerpen.

Tot wederom ziens.

Het ministerie heeft toch eene aerdige bestuer-wyze: het budjet van oorlog van 1858, van 1859 en van 1860 zyn naeenvolgentlyk voor de Kamer gebragt, en elke mael is de minister van oorlog ziek, juist op het oogenblik dat zyn budjet moet onderzocht worden.

Te Brussel is er niemand die aen die ziekte gelooft: maer eenieder gelooft aen de onbekwaemheid van den generael Berten.

Gisteren weigert de Kamer van het budjet te onderzoeken in de afwezigheid van den minister van oorlog, en wat doet het ministerie? Heden plaetst het in den *Moniteur* de volgende regelen:

Ministerie van binnenlandsche zaken.

« Gezien de onpasselykheid van den generael Berten, is de minister van inlandsche zaken provisoirlyk gelast met het departement van oorlog. »

Zoo dat M. Rogier schielyk generael wordt om de militaire zaken die hem gansch onbekend zyn, te bestueren. Hoe hy dat geworden is, is ons onbekend: de *Moniteur* zegt in het geheel niet of het by koninglyk of zonder koninglyk besluit is, dat de minister Rogier met eenen keer in generael veranderd is.

Het is een nieuw politiek, of er is geene meer in de wereld.

Volgens de *Union commerciale*, bereidt het ministerie een op uitgebreide beweegredens gegronde wetsontwerp, dat tot doelwit zou hebben, de stemming per alphabetische orde in onze kieswet te brengen.

Volgens den *Observateur*, heeft het ministerie besloten van geen initiatief in deze kwestie te nemen; maer de Kamers, voegt gemeld blad er by, zullen vóór het einde van den zittyd over dit voorwerp uitspraek te doen hebben.

Ziehier een derde verhael welk wy het waerschynlykste gelooven te wezen. Het ministerie heeft zich verzekerd dat deze kwestie, zonder een zeer wezentlyk belang te hebben, toch altyd eenen geweldigen storm in zich besluit. Reeds heeft het zich kunnen overtuigen dat de aenneming van het wetsontwerp op de liefdadigheid in het Senaet uitnemende moeite zal kosten. Het zal zyne schikkingen nemen derwyze om de nieuwe kieshervorming te doen uitstellen tot eenen anderen zittyd. Nu dan, voor dergelyke kwestie, is de verzen-

---

HUWELYK VAN

NAPOLEON MET JOSEPHINE.

Wy hebben de byzonderheden medegedeeld van het huwelyk van prins Napoleon met prinses Clotilde van Savoyen. Onze lezers zullen zich nog degene herinneren van Napoleon III met de gravin Eugenie van Montijo; derhalve gelooven wy hun ook nog eens te mogen bekend maken met degene van Napoleon I met Josephine, welke minder gekend zyn.

Men kwam de algemeene ontwapening der sektien te bewerken; de huiszoekingen waren zoo nauwkeurig gedaen, dat er nergens wapens verborgen gebleven waren.

Op zekeren morgend werd een vyftienjarige jongeling by Bonaparte binnengeleid, welke den degen kwam vragen van zynen vader, den generael Beauharnais, die op het schavot der republiek gestorven was. De tranen en kinderlyke liefde van den jongeling bewogen Napoleons hert; ook werd het wapen zyns vaders aen den zoon Beauharnais dadelyk overhandigd. Op dit zigt begon de jongeling te weenen: Napoleon was er over geraekt en betoonde hem zoo veel welwillendheid, dat Mev. Beauharnais het eene pligt achtte des anderendaegs een bezoek van dankzegging by Bonaparte af te leggen, het geen deze op zyne beurt ook deed.

Welhaest gevoelde Napoleon eene genegenheid jegens Josephine, weduwe Beauharnais, en ging ten haren huize dikwyls den avond overbrengen met eenige zyner vrienden; Josephine kon nooit den indruk dien deze bezoeken op haer deden, verbergen; ook zegden haer hare vriendinnen dat zy zulks bemerkt hadden, en spraken ter zelver tyd met veel lof van Bonaparte.

Op zekeren avond vroeg de generael Barras aen Josephine: « Mev. Beauharnais, wat peist gy van den generael Bonaparte? »

— Maer.... burger, antwoordde zy, een weinig door deze vraeg ontroerd, ik peis er veel goed van... — Ik geloof zelfs dat hy zal verre gaen.

Dit gesprek aen Napoleon overgezegd, deed hem besluiten zyn hert, zyne hand en fortuin aen Mev. Beauharnais aen te bieden.

Als het huwelyks ontwerp besloten was, geleidde Napoleon zeer dikwyls zyne toekomende bruid met zich naer verschillige familien alwaer hy gewoon was te verkeeren. Op zekeren dag aenzocht Josephine hem zelf haer te vergezellen by M. Raguideau, ouden notaris, dien de jonge weduwe met haer vertrouwen vereerde en dien zy niet alleen over gewoone zaken raedpleegde, maer zelf over de verholenste geheimen die 't hert eener vrouw kunnen bevatten. Uit het volgende zal men oordeelen.

By den notaris gekomen, aen de deur der kamer alwaer de klerken werkten, ontdeed Josephine haren arm van dien van Napoleon die haer in de studie bleef afwachten, wyl zy met den notaris in zyn afgezonderd kabinet ging. Maer by geval liet de jonge weduwe de deur van het kabinet half open, zoodanig dat de toekomende bruidegom geheel het gesprek kon hooren, dat wy hier letterlyk laten volgen.

— M. Raguideau, zegde Josephine, ik koom u myn aenstaende huwelyk aenkondigen.

— Gy Mevrouw; en met wie?

— Binnen eenige dagen, trouw ik met den generael Bonaparte.

— Welhoe! weduwe van eenen krygsoversten, gaet gy u aen eenen anderen verbinden? Den generael Bonaparte! zegt gy ja! ja, ik herinner my, den bevelhebber van het binnenlandsch leger, het batailjons-hoofd die te Toulon eene les van *artillerie* gaf aen den generael Carteaux.

— Den zelven, M. Raguideau.

— Maer 't is een man zonder fortuin, Mevrouw,

— Het is waer, hy bezit slechts zyn huis in de *Chantereine* straet.

— Zoo dat uw huwelyk onwederroepelyk is vastgesteld?

— Zeker M. de notaris.

— Te slechter voor u, Mevrouw.

— En waerom dat, M. Raguideau.

— Waerom, om dat het beter ware weduwe te blyven dan een generaelken zonder toekomende noch faem, te trouwen. Zal uw Bonaparte ooit een Dumouriez, eenen Pichegru zyn? Zal hy ooit aen eenen der groote generaels van de republiek kunnen vergeleken worden? Ik heb reden van er aen te twyfelen.... Overigens Mevrouw, beteekent de loopbaen der wapens niet veel, ten minsten voor den oogenblik, en ik zou voor my liever eene plaets van leverancier of fournisseur, dan alle eereposten in het leger bekleeden.

— Elk zyn goeste, Mynheer, antwoordde Josephine, droog weg; gy ziet in het huwelyk eenen geldwinkel....

— En gy Mevrouw, hernam de notaris gy ziet er eene zaek van genegenheid in, niet waer, Mevrouw? He wel! gy hebt ongelyk, de gouden epauletten van Bonaparte hebben uw gezigt verdwelmd, peist er wel op, en gaet u geen berouw bereiden met u aen eenen mensch te verbinden die, ik herhael het, noch fortuin noch roem bezit, en slechts den *degen en cape* voor zich heeft.

Dit gesprek hoorende, de generael die welligt vreesde zyne huwelyks-ontwerpen door den raed van den notaris te zien verydelen, zat ongeduldig en gram op zynen stoel; zyne barsche bewegingen verriedden zyn spyt en ontevredenheid; immers, meermaels was hy op het punt van de deur te openen en aen den notaris te zeggen dat hy zich met zyne verkoopkontrakten en inventarissen zou bemoeijen, in plaets van zich in eens anders zaken te mengelen. Op den oogenblik dat hy de woorden van *degen en cape* hoorde,